Procrastinatie

Pfff! Wat was het weer druk vandaag. Te laat nu om nog te beginnen aan een review van dat lange artikel waarvoor ik al drie keer een aanmaning kreeg omdat de tijd verstreken is. Misschien moet ik nu maar even ontspannen om er morgen krachtig in te vliegen en dat dan maar in één ruk af te handelen.

Nu ja, eigenlijk had ik gisteren net hetzelfde bedacht. Ik kwam deze morgen vol goede moed aan in Heverlee en zette me aan mijn bureau, scherpte twee potloden en legde het dikke manuscript voor mij. Toen kwam onverwacht mijn jongste doctorandus langs. Heel enthousiast omdat hij de vorige nacht ineens een aha moment had beleefd en blijkbaar een doorbraak zag voor het probleem waar hij nu al een paar weken mee worstelde. Ik moet toegeven dat er inderdaad wat mogelijkheden waren, maar dat het voorlopig toch maar wat vage ideeën betrof. Ik beloofde hem wat literatuur door te spelen. Dat deed ik dan maar direct, want anders wordt dat weer op de lange baan geschoven.

Ik opende het iPad-scherm en zag aan het Facebook icoontje dat er twee nieuwe berichten waren en ook een boodschap van de het kalendersysteem. Ik hoopte op geen nieuwe vergadering voor deze dag en nee, het was gelukkig pas voor volgende week.

Nu ben ik als wetenschapper erg op organisatie gesteld. Mijn bureau is ofwel letterlijk paperless, of als er papieren op liggen, dan is het in welgeordende stapeltjes op 3 centimeter van de rand en gealigneerd met de randen van het bureaublad. Ik ben ook degene die aan de kassa in de supermarkt de mandjes van verschillende afmetingen die ordeloos in een wankele toren zijn achtergelaten mooi sorteert aleer ik mijn bakje in de netjes geordende stapel deponeer. En ik voel een onweerstaanbare drang om als ik benzine tank dat tot op een gehele euro af te ronden. Het is vreselijk als ik wat te gehaast ben en de teller plots op 60,1 springt. Ik ben dan wel gedwongen, evenwel met grote tegenzin om dat naar 61 op te hogen. Zoiets kan mijn stemming voor het daaropvolgende uur sterk beïnvloeden. Ik herinner me een bijzonder stressvolle periode in mijn leven toen alles nog veel goedkoper was en ik in dubio stond met 39,7 liter voor 795 BF op de tellers.

Maar goed, wat ik wil zeggen is dat ik mijn taken organiseer en zo kwam ik automatisch door backtracking bij die twee Facebook berichten. Even kijken. Lang kon dat niet duren. Het was een advertentie en een post van de dochter. Niets bijzonders.

Die advertenties zijn toch wel vervelend. Ik moet eens opzoeken hoe ik deze kan voorkomen. Facebook raadt me aan om even mijn 'privacy settings' te verifiëren. Net als ik dat wou bekijken, kwam er een e-bericht binnen met de uitnodiging dringend een doodle in te vullen voor een vergadering volgende week. Ik opende mijn kalender en zag dat ik mezelf een memootje had gestuurd om voor volgende maandag een afspraak te maken met collega M om aan het projectverslag te werken. Dat moest ik dus eerst doen voor ik de doodle kon invullen.

Ik had al een paar nota's gemaakt voor dat verslag en die wou ik even opzoeken om een inschatting te maken van de tijd die nog nodig zou zijn om dat te finaliseren. Ik opende daarom mijn laptop en startte het systeem. Die vond het toen het gepaste moment om een grondige update te starten. Tijdverlies, tenzij ik van mijn logisch sequentiële planning afweek. Horror, maar het moest dan maar.

Misschien moest ik maar eens een koffie halen, dan kon ik daarna direct doorwerken en moest ik niet meer onderbreken voor koffie eenmaal ik aan die review begon. Ik besloot om maar meteen aan te schuiven en een broodje te nemen voor de lunch, dan moest ik ook daarvoor mijn review-werk niet meer onderbreken. Toevallig kwam ik daar M tegen, en we konden de filetijd gebruiken om te overleggen over de structuur van het rapport. Dat duurde

iets langer dan ik me had voorgenomen, maar het moest toch eens gebeuren.

Als ik terug in mijn bureau kwam stond de laptop te wachten op mijn goedkeuring om een aantal dingen te installeren. Ik moest wel aanklikken dat ik de voorwaarden had gelezen en daarmee akkoord ging. Als ik dat inderdaad zou lezen, was ik een paar dagen bezig. Dus klikte ik maar voor akkoord. Kort daarop een gelijkaardig bericht, maar hier ging het over privacy waar ik wel wat kieskeuriger ben. Dus klikte ik niet op akkoord maar op cancel. Prompt daarop kwam het bericht dat de update mislukt was. Het systeem startte zichzelf terug op en eindigde in een blue screen, met de boodschap dat ik de system manager moest contacteren. Dat heeft me dan wel een uurtje gekost om het systeem weer op orde te krijgen met een vorig herstelpunt. Dat was van twee dagen geleden. Ik kon me niet herinneren dat ik belangrijke wijzigingen had aangebracht tijdens de laatste 48 uur. Dus dat was dan weer een meevaller.

Ondertussen was het niet echt meer de moeite om nog aan die review te beginnen. Misschien toch eerst maar lunchen met het broodje. Ik had nog maar net een grote hap genomen toen de telefoon ging. Mwhamoo. Veel meer dan dat gegrom kon ik met een volle mond niet uitbrengen. Het was gelukkig moeder de vrouw die me vroeg om een brood mee te brengen op weg naar huis. No problemo.

Ik was er klaar voor en zette me weer achter het dikke manuscript. Maar waar had ik nu weer dat tweede potlood gelegd dat ik deze morgen nog geslepen had? Ik had het niet meegenomen toen ik het broodje was gaan kopen. Ik had het ook niet gebruikt bij het herstellen van de laptop. Had ik het dan verstrooid toch in mijn jaszak gestoken toen ik de koffie ging halen. Ik keek de zakken na, en vond geen potlood maar wel een kaartje met daarop een titel en url die ik genoteerd had voor een boek dat ik zeker niet wou missen.

Dat kaartje moet daar al twee weken hebben ingezeten. Ik keek het dus vlug even na op computer, en vond enkele links naar een paar heel lovende besprekingen. Niet te missen dus. Ik telefoneerde naar mijn favoriete boekhandel om te vragen of ze het boek al binnen hadden. Dat hadden ze, maar ze hadden slechts één exemplaar over want het verkocht als zoete koek. Ik vroeg of ze het voor me wilden opzij leggen, en dat ik het zo dadelijk zou komen ophalen. Dat was geen probleem en in haastte me op de fiets naar het boekenwalhalla, waar het exemplaar inderdaad voor me klaar lag. Ik snuffelde nog even door de andere nieuwe uitgaven, maar de tijd vloog voorbij. Als ik nog een brood wou hebben voor de bakker uitverkocht was moest ik voortmaken.

Spijtig dat ik de tekst van het artikel niet had meegebracht, anders was ik deze avond nog met de review kunnen beginnen. Omdat mijn dochter tijdens het avondeten zich beklaagde over het feit dat ze al die stof nooit geblokt kreeg tegen de examens, zei ik ik haar dat ze zich dan maar tot de hoofdzaken moest beperken. En, toeval bestaat niet, maar toch kwam ik daarnet de toepasselijke tweet tegen van T. Boone Picket: 'When you are hunting elephants, don't get distracted chasing rabbits'. Die heb ik haar natuurlijk onmiddellijk doorgestuurd. Tsjaaa! Konijnen! 't Is een plaag.

Adhemar